

Uroczystość Objawienia Pańskiego

Obchodzona każdego roku 6 stycznia Uroczystość Objawienia Pańskiego, w Polsce potocznie zwana świętem Trzech Króli, należy do pierwszych świąt Kościoła. We wczesnym chrześcijaństwie na Wschodzie dzień ten obchodzony był jako Święto Bożego Narodzenia. Do dzisiaj tak jest w Apostolskim Kościele Ormiańskim. Również niekiedy mówi się o nim jako o Święcie Chrztu Pańskiego i cudu w Kanie Galilejskiej. Spotkać można się również z nazwą wspomnienia pokłonu Mędrców. Św. Augustyn mawiał, że Objawienie Pańskie to bliźniacza uroczystość Bożego Narodzenia.

Powojenna historia tego święta w Polsce była burzliwa. Do 16 listopada 1960 roku było ono dniem wolnym od pracy, ale zostało zniesione przez komunistów specjalną ustawą sejmową. We wrześniu 2010 roku, po zebraniu odpowiedniej ilości podpisów obywateli, został złożony wniosek o przywrócenie tego święta jako dnia wolnego. Tej inicjatywie obywatelskiej przewodniczył ówczesny prezydent miasta Łodzi Jerzy Kropiewnicki, który wywodził się ze środowiska dawnej opozycji solidarnościowej. W latach 1980–1981 był on członkiem, a następnie wiceprzewodniczącym MKS NSZZ *Solidarność* Regionu Ziemia Łódzka. Chwała mu za ten czyn.

Po 51 latach, 6 stycznia od 2011 roku, znów jest dniem wolnym od pracy, co nam katolikom daje większą możliwość przeżycia jednego z najważniejszych świąt Kościoła katolic-

kiego. Nota bene, uroczystość ta jest też dniem wolnym od pracy w 9 krajach Unii Europejskiej.

Według Ewangelii św. Mateusza do miejsca narodzin Dzieciątka Jezus przybyło ze Wschodu trzech mędrców: Kacper, Melchior i Baltazar, nazywanymi też królami. Złożyli Mu pokłon oraz przekazali dary. Kacper ofiarował kadzidło będące symbolem boskości, Melchior złoto, symbol władzy królewskiej, a Baltazar mirrę, której wówczas używano do balsamowania ciała, a w tym wypadku symbolizowała ona przyszłą śmierć męczeńską Jezusa.

Uczestnicząc obecnie w Święcie Trzech Króli, uczestniczymy we Mszy św., podczas której zostają poświęcone przez kapłana kadzidło, mirra i kreda. Następnie, wracając do domu, z godnie z tradycją tą poświęconą kredą piszemy na drzwiach wejściowych naszego mieszkania lub domu inicjały imion trzech Mędrców »KMB« oraz znak Krzyża i bieżącą datę. Ta tradycja chrześcijańska, nawiązująca do spotkania trzech mędrców z Jezusem, ma głęboką wymowę, bo jest manifestacją naszej wiary w zbawcze dzieło Chrystusa i prośbą, aby Bóg błogosławił nasze domy. A więc pielęgnumy ją!

Szczęść Boże na Rok 2012!

Bolesław Kosior

Sprawozdanie o stanie parafii za Rok Pański 2011

Posługę duszpasterską w naszej Parafii pełni 9 ojców i 1 brat zakonny, członków naszej franciszkańskiej Wspólnoty Zakonnej, której gwardianem, czyli przełożonym jest o. Klaudiusz Bartos. Proboszczem parafii jest o. Jacek Koman, a wikariuszem o. Klaudiusz Bartos. Ponadto w parafii duszpasterzują: o. mgr Krzysztof Kustra, rekolekcjonista, o. mgr Dariusz Sambora, przewodnik pielgrzymek do Ziemi Świętej, o. mgr Rafał Rudziński, katecheta, oraz jubilei: o. Leszek Dudziński, emerytowany kaznodzieja i spowiednik i o. Salezy B. Brzuszek, emerytowany wykładowca Papieskiej Akademii i innych Instytutów Teologicznych w Krakowie, a także o. mgr Marcin Kordowisko i o. mgr Jerzy Kulpa, kaznodzieje i spowiednicy. Zakrystię obsługuje brat Antoni Wojtal, a organistą jest p. mgr Julia Szczygieł, mężatka i matka rodziny.

Kancelaria parafialna jest czynna w poniedziałki, środy i piątki w godzinach od godz. 9 do 10:30 i 17 do 18. Kancelarię obsługują: o. Jacek Koman, proboszcz i o. Klaudiusz Bartos, wikariusz parafii.

Katechizacja dzieci i młodzieży. W XIV Liceum Ogólnokształcącym im. M. Kopernika (355 uczniów) lekcje religii prowadzi o. mgr Klaudiusz Bartos. W XIV Gimnazjum im. Jana Kasprzowicza katechetą jest o. mgr Rafał Rudziński (280 uczniów); w Przedszkolach nr 128 i „Kraina Uśmiechu” (razem 200 dzieci) katechetą jest także o. Rafał. W katechezach przygotowawczych do sakramentu bierzmowania bierze udział 200 gimnazjalistów (w I tygodniu miesiąca – klasy pierwsze, w II – klasy drugie; w III – klasy trzecie). Schołę parafialną, liczącą 24 głosy dziewczęce, prowadzi o. Ja-

cek, p. Julia Szczygieł i p. Anna Król. Oazą Dzieci Bożych opiekuje się p. dr Piotr Płoszaj. Liturgiczna Służba Ołtarza, licząca 44 ministrantów, spotkania formacyjne ma w każdy piątek tygodnia o godz. 19 i w soboty o godz. 10 (opiekun: o. Rafał Rudziński).

Nasza parafia pod wezwaniem Niepokalanego Poczęcia NMP, po utworzeniu na jej terenie dwu nowych, liczy obecnie ok. 5 tys. wiernych i należy do tych parafii, w których większość stanowią ludzie starsi. W każdą niedzielę i święta sprawujemy 8 Mszy św.: od godz. 6 do 13:15 oraz o 18 i 20; zaś w dni powszednie 5 Mszy św.: o godz. 6:30, 7, 7:30, 8 i 18:30. Odprawiane są także nieszpory i inne nabożeństwa okolicznościowe. Stała frekwencja na niedzielnych Mszach św. wynosi ponad 3 tys. osób. Choć jest faktem, że część parafian uczęszcza na Msze św. do innych kościołów krakowskich, troszczymy się o to, aby była zapewniona możliwość spowiedzi podczas każdej Mszy św.

W parafii działają: – **Parafialna Rada**, zbierająca się, co pewien czas, **Franciszkański Zakon Świeckich**, liczący 40 członków, którzy w ostatnią niedzielę miesiąca we Mszy św. uczestniczą o godz. 16:30 i o 17 spotykają się w salce katechetycznej; Franciszkanie świeccy apostołują zgodnie ze swoją Regułą (asystent: o. Krzysztof Kustra). – **Do Koła Przyjaciół Radia Maryja należy 47 osób.** Jego członkowie w każdy I czwartek miesiąca o godz. 17 biorą udział we Mszy św., a także organizują pielgrzymki, zwłaszcza na Jasną Górę i do Zakopanego (opiekun: o. Marcin Kordowisko).

cd. na s. 3

Informacje duszpasterskie

02.02. – Czwartek: **Święto Ofiarowania Pańskiego.** Z ustanowienia papieża Jana Pawła II Dzień życia konsekrowanego. Msze św. o godz. 6:30, 7, 7:30, 8, 9, 18:30 i 20; o godz. 18 nabożeństwo Maryjne; **od godz. 9 kapłani będą odwiedzać chorych parafian;** o 16:30 koronka, o 17 Msza św. w intencji Koła Przyjaciół Radia Maryja.

03.02. – Pierwszy piątek miesiąca: o godz. 16:30 spowiedź dzieci i młodzieży naszej parafii, a o 17 Msza św. dla nich; o 18 nabożeństwo do Najśw. Serca Pana Jezusa; o godz. 18:30 Msza św. koncelebrowana w intencji Misji św. i misjonarzy.

11.02. – Piątek: **Wspomnienie Najśw. Maryi Panny z Lourdes; XX Światowy Dzień Chorego. O godz. 9 Msza św. w intencji chorych Parafian.**

12.02. – Niedziela: o godz. 18 – Msza św. w intencji żywego Różańca i zmiana Tajemnic.

19.02. – Niedziela: **od godz. 14 do 18 Adoracja Najświętszego Sakramentu (Nabożeństwo 40-godzinne); o godz. 19 Adoracja Eucharystyczna.**

20.02. – **Poniedziałek:** po Mszy św. o godz. 8 do Mszy św. wieczornej Adoracja Eucharystyczna.

21.02. – **Wtorek:** po Mszy św. o godz. 8 do Mszy św. wieczornej Adoracja Eucharystyczna.

22.02. – **Środa Popielcowa: w tym dniu obowiązuje post ścisły; Msze św. o godz. 6:30, 7, 7:30, 8, 9, 10, 17, 18:30 i 20. Na każdej Mszy św. posypanie głów popiołem.**

26.02. – **Niedziela:** o godz. 15.30 Msza św. w intencji Franciszkańskiego Zakonu Świeckich.

We wszystkie niedziele Wielkiego Postu o godz. 16:30 Droga Krzyżowa, o godz. 17 Gorzkie Żale z kazaniem pasyjnym, a w dni powszednie od poniedziałku do piątku o godz. 18.

Opiekun dziennikarzy, poetów ...

Mija okrągłe 390 lat od śmierci św. Franciszka Salezego (1567-1622), biskupa Genewy, obecnego patrona dziennikarzy i prasy katolickiej, poetów i osób niesłyszących. To on rozwinął język migowy, aby móc nauczać o Bogu ludzi niesłyszących. Franciszek Salezy został beatyfikowany w 1661 roku przez Papieża Aleksandra VII, który również kanonizował go już 1665 w roku. Gdy był biskupem Genewy zasłynął jako ascetyczny kaznodzieja, człowiek wielkiej uprzejmości i przyjaciel ludzi ubogich. Jak mało kto rozumiał ludzkie sprawy. W 1877 roku przez Papieża Piusa IX uznany został doktorem kościoła. Obowiązkowym wspomnieniem liturgicznym św. Franciszka Salezego jest 24 stycznia. Dzień ten jest rocznicą przeniesienia ciała św. Franciszka Salezego do Annecy, które miało miejsce w 1624 roku.

Tak się stało, że opiekunem duchowym, po świecku powiedziałbym redaktorem naczelnym, naszego miesięcznika parafialnego „Nasza Wspólnota”, które w naszej parafii ukazuje się nieprzerwanie już 17 lat, jest o. dr Salezy Bogdan Brzuszek. To dzięki Jego zaangażowaniu i systematycznej pracy trwamy i jesteśmy z Państwem przez tyle lat. W dniu Jego święta patronalnego w imieniu o. proboszcza Jacka Komana, o. gwardiana Klaudiusza Bartosa i redakcji „Naszej Wspólnoty” życzę Ojcu Profesorowi Błogosławieństwa Bożego: niech to, co najlepsze mieszka u Pana Boga będzie dane Drogiemu Solenizantowi.

Bolesław Kosior

Pismo parafialne *Nasza Wspólnota* redaguje zespół za zgodą władz zakonnych. Nakład 1000 egz., rozprowadzanych bezpłatnie. Adres redakcji: Parafia Niepokalanego Poczęcia NMP, ul. J. Chełmońskiego 41; 31-318 Kraków

Modlitwa o Jedność Chrześcijan

Świat chrześcijański, zainspirowany słowami św. Pawła Apostoła: „Wszyscy będziemy przemienieni przez zwycięstwo naszego Pana Jezusa Chrystusa” (1 Kor 15,51-58), przeżywa kolejny Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan. Przy tej okazji warto podkreślić ważne rocznice przypadające w 2012 roku: w 1942 roku powołana została Tymczasowa Rada Ekumeniczna, prekursorka Polskiej Rady Ekumenicznej (1946). W 1962 roku, 10 stycznia, zostało odprawione w kościele św. Marcina w Warszawie pierwsze w świątyni rzymskokatolickiej nabożeństwo ekumeniczne z udziałem zaproszonych przedstawicieli innych wyznań chrześcijańskich, a 22 stycznia 1962 roku podobne nabożeństwo w ewangelicko-augsburskim kościele Świętej Trójcy w Warszawie.

Praktyka ta sięga czasów papieża Leona XIII, który w 1897 roku polecił, aby o jedność chrześcijan modlono się co roku przez 9 dni pomiędzy uroczystością Wniebowstąpienia a Niedzielę Pięćdziesiątnicy. W 1910 r. roku św. Pius X przeniósł te nabożeństwa na dni 18 – 25 stycznia. Sobór Watykański II potwierdził potrzebę tej modlitwy słowami: „Ten święty plan pojednania wszystkich chrześcijan w jedności jednego i jedyne Kościoła Chrystusowego przekracza ludzkie siły i zdolności” (*Dekret o ekumenizmie*, n. 24).

Na całym świecie w ramach Tygodnia odbywają się spotkania i nabożeństwa. W Krakowie tego roku rozpoczęły się one 15 stycznia w cerkwi prawosławnej liturgią świętą i nabożeństwem z udziałem innych Kościołów, a zakończyły 22 o godz. 17 w bazylice Dominikanów ekumenicznym nabożeństwem Słowa Bożego pod przewodnictwem kard. Stanisława Dziwisza. Zaplanowano także wiele nabożeństw z udziałem przedstawicieli innych Kościołów oraz różne wydarzenia im towarzyszące.

Wolą Jezusa Chrystusa, który polecił głoszenie Ewangelii zarówno żydom, jak i poganom, jest, aby wszyscy, którzy uwierzą, stanowili jeden Lud Boży, jeden Kościół. Przed swoją męką, będącą ofiarą pojednania ludzi z Bogiem i między sobą, modlił się o jedność wszystkich wierzących oraz ustanowił Eucharystię jako sakrament tej jedności i zesłał Ducha Świętego, który ożywia i jednoczy Kościoły. Jako zewnętrzna gwarancja tej jedności powołał pod przewodnictwem Piotra Kolegium Dwunastu Apostołów, którego kontynuacją jest kolegium biskupów pod zwierzchnictwem papieża. Jako zasadę życia dał nowe przykazanie miłości. Jednakże z winy samych wierzących, z odrzucenia przez nich miłości, powstały w Chrystusowym Kościele różne rozłamy, niektóre z nich trwające przez wieki.

Począwszy od V wieku na Bliskim Wschodzie wyłoniły się Kościoły: chaldejski, koptyjski, syryjski i ormiański. W XI wieku rozeszły się Kościoły prawosławne i Kościół rzymskokatolicki. Na Zachodzie w XVI wieku wyodrębniły się Kościoły protestanckie: ewangelicy i anglikanie, które wewnątrz nadal się dzieliły, a pod koniec XIX wieku starokatolickie i narodowe. Po Soborze Watykańskim II odłączyła się od Kościoła grupa katolików pod przewodnictwem bpa M. Lefebvre’a, protestujących przeciwko rzekomemu „nowatorstwu” Soboru.

Między oddzielenymi od siebie Kościołami często toczyły się spory, a nawet panowała wrogość. To wszystko było zgorznięciem dla niechrześcijan, szczególnie widoczne w krajach misyjnych. Aby temu zaradzić, na przełomie XIX i XX wieku zrodził się ruch, zwany ekumenicznym, dążący do wzajemnego zrozumienia i ścisłej współpracy, a w przyszłości do osiągnięcia pełnej jedności w nauczaniu, w życiu sakramentalnym oraz organizacyjnej. Dotychczasowe osiągnięcia ekumeniczne są nader obiecujące, ale wciąż jest nierozumiany i niedoceniany prymat papieski. Nie ma jednak dialogu z sektami, które często nie mają nic wspólnego z Ewangelią, Chrystusem i Jego Kościołem. Także przystąpienie do sekty jest ciężkim grzechem i zerwaniem z Kościołem.

Salazy B. Brzuszek OFM

Sprawozdanie o stanie parafii *dc ze s. 1*

– Do **14 Róż Żywego Różańca**, w tym jednej męskiej, należy 130 osób, które w każdą II niedzielę miesiąca o godz. 18 uczestniczą we Mszy św. i wysłuchują kazania skierowanego głównie do nich (opiekun: o. Leszek Dudziński). – **Parafialny Oddział Akcji Katolickiej** tworzy 20 osób (asystent: o. Jacek Koman, proboszcz). W ciągu roku uczestniczy we Mszy św. sprawowanej w Katedrze na Wawelu w uroczystość Chrystusa Króla, bierze udział ze sztandarem w procesji z Wawelu na Skalkę w uroczystość św. Stanisława i krajowej pielgrzymce na Jasną Górę. P. Bolesław Kosior członek AK, w towarzystwie p. Kazimierz Drwala, jako radny m. Krakowa udziela porad w pokoju przy kancelarii parafialnej. Członkowie Oddziału: p. dr Andrzej Stoch, p. Bolesław Kosior, p. Kazimierz Drwal, p. dr Franciszek Mróz i o. Salezy Brzuszek, przy współpracy innych osób, redagują gazetkę parafialną „Nasza Wspólnota”. – **Zespół Muzyczny Fraternitas**, składający się z 12 muzyków i śpiewaków, występuje w każdą niedzielę w czasie Mszy św. sprawowanej o godz. 9 oraz raz w roku daje koncert kolęd. – W **Zespole Charytatywnym** działa 6 osób (zob. sprawozdanie poniżej). – **Biblioteka Parafialna** jest czynna we wtorki od godz. 16 do 18:30 i w II i IV niedzielę od 16 do 18:30. Bibliotekę od wielu lat prowadzi i obsługuje czytelników z wielkim oddaniem p. Bożena Migda, w towarzystwie p. Krystyny. Niestety niewiele osób z niej korzysta.

Myślą przewodnią Roku liturgicznego 2011 było odkrycie w Piśmie św., że Kościół jest naszym domem. Zanim dom stał się symbolem Kościoła, od początku był znakiem tego, co każdemu człowiekowi jest bliskie i drogie. W Piśmie św. słowo „dom” oznacza nie tylko budynek, ale przede wszystkim mieszkającą w nim wspólnotę rodzinną. Powstanie takiej wspólnoty nie jest skutkiem tylko naszej ludzkiej zapobiegliwości, ale także współpracy z Bogiem, dającego się nam w sakramentach Kościoła.

Przeżyliśmy wiele uroczystości oraz otrzymaliśmy dary, które ubogaciły naszą Rodzinę Parafialną, za które winniśmy Bogu uwielbienie i dziękczynienie. A są to:

1. Dar życia. W naszej parafii przyszło na świat i zostało zaliczonych w poczet dzieci Bożych przez chrzest święty 95 dzieci;

2. Dar pełnego uczestnictwa w Eucharystii. W parafii przystąpiło po raz pierwszy do spowiedzi i Komunii świętej 28 dzieci;

3. Dar Ducha św. w sakramencie bierzmowania w tym roku przyjęło 64 młodych ludzi;

4. Dar nowych rodzin: sakramentalny związek małżeński zawarło 13 par, które podjęły wielkie zadanie tworzenia świętych rodzin;

5. Przez cały rok rozdano 210 tys. Komunii Św.; w każdy I czwartek miesiąca 94 parafian korzysta z posługi sakramentalnej w swoich mieszkaniach;

6. Dar miłosierdzia. Przygotowano i przekazano na Święta Wielkanocne 150 paczek dla biednych. W kancelarii parafialnej udzielano pomocy materialnej każdego miesiąca w kwocie 1400 zł.

7. Dar oczekiwanej nagrody. Jest to dar, który powiązany jest z utratą kogoś bardzo bliskiego, ale dla chrześcijanina śmierć winna być oczekiwaniem na obiecaną nagrodę nieba. W 2011 roku do wieczności odeszło 119 osób.

W 2011 roku dzięki Waszej życzliwości i ofiarności udało się nam przeprowadzić, po zmianach personalnych, następujące inwestycje:

Wymiana okien na holu klasztornym, klatce schodowej oraz na korytarzu przy salkach katechetycznych, w zakrystii

i w jednej salce katechetycznej, a także wymiana drzwi wejściowych do klasztoru i do salek katechetycznych. Koszt całkowity wyniósł 49 tys. zł. Trzeba tu wspomnieć i jednocześnie serdecznie podziękować, że głównym sponsorem tej inwestycji jest były nasz parafianin p. Piotr Skalski, prezes zarządu firmy „Skalski”. Aluminiowe drzwi do salek i klasztoru zostały pokryte z ofiar składanych przy okazji zbiórkach na potrzeby świątyni i klasztoru (16 tys. zł). Ołtarzyk Miłosierdzia Bożego ufundował p. Julian Kurkiewicz. Mając jednak świadomość tego, że nasza świątynia starzeje się i wymaga poważnych, kosztownych remontów, proszę o dalszą ofiarność i troskę.

Drogie Siostry i Drodzy Bracia! Dziękujemy Wam za każdą ofiarę na cele naszej świątyni i domu klasztornego, jakie składacie w podczas niedzielnej Eucharystii. Wiemy, że każdy ten datek jest znakiem Waszej wiary i miłości do Chrystusa i Jego Kościoła. Wszystkim Ofiarodawcom wyrażamy głęboką wdzięczność i z serca płynące „Bóg zapłać!”.

o. Jacek Koman OFM, proboszcz

Sprawozdanie Parafialnego Zespołu Charytatywnego za 2011 rok

Opiekunem duchowym nad chorymi i zespołem charytatywnym jest o. proboszcz Jacek Koman. Dyżury Zespołu są: we wtorki w godz. Od 9 do 10 oraz w czwartki od 16 do 17. Do punktu charytatywnego nasi parafianie przynoszą dary: w czasie świątecznym produkty żywnościowe do paczek dla najbardziej potrzebujących, a przez cały rok odzież, pościel, ręczniki, buty, zabawki, książki itp. Każdy potrzebujący może tu przyjść i skorzystać z tych darów.

Dnia 11 lutego 2010 roku przypada Świątowy Dzień Chorych. Jak co roku w naszej parafii odprawiana jest uroczysta Msza św. w intencji wszystkich chorych i cierpiących, podczas której nasi ojcowie udzielają Sakramentu Namaszczenia Chorych wszystkim uczestniczącym. We Mszy św. uczestniczyło 158 osób, które po Mszy świętej zaprosiliśmy na wspólną „Agapę” do salek katechetycznych.

Na Wielkanoc przygotowano 125 paczek dla samotnych, bezdomnych i wielodzietnych rodzin naszej parafii. Jak co roku znaczny wkład w przygotowaniu paczek mają Rodziny pp. Jabłońskich i pp. Kotasiów (p. Aneta Piznal).

Na Boże Narodzenie nie otrzymaliśmy wsparcia z *Caritasu*, a z darów przyniesionych przez parafian zostało przygotowane 20 paczek dla rodzin bardzo potrzebujących pomocy. W tym roku, dzięki staraniom Ojca gwardiana Klaudiusza Bartosa, włączyliśmy rodziny, które otrzymywały paczki świąteczne w akcji „Szlachetna Paczka”. Jest to ogólnopolska akcja świątecznej pomocy. Paczki świąteczne otrzymały więc 32 rodziny. Zespół charytatywny, jak co roku, przygotowywał również parafialny „Opłatek” dla wszystkich grup modlitewno-duszpasterskich istniejących przy naszej parafii, jak też dla chorych i samotnych.

W imieniu Ojca proboszcza i zespołu Akcji Charytatywnej wszystkim Darczyńcom, tym wspomnianym i anonimowym, oraz Osobom poświęcającym swój czas na realizację pozytywnych działań, składamy najserdeczniejsze Bóg zapłać.

Irena Bieszcz

Dyżury biblioteki

Biblioteka parafialna zaprasza czytelników we wszystkie wtorki oraz drugie i czwarte niedziele miesiąca w godzinach 16-18:30.

Dziś, 200 lat później...

Rok 1812 był wyjątkowo ważny dla Polski. Po latach głodnych Niebiosa uśmiechnęły się do mieszkańców naszych ziem. Pięknie napisał Mickiewicz:

O roku ów! kto ciebie widział w naszym kraju!

Ciebie lud zowie dotąd rokiem urodzaju,

A żołnierz rokiem wojny; dotąd lubią starzy

O tobie bając, dotąd pieśń o tobie marzy. (Pan Tadeusz, ks. XI)

Z Zachodu przyszedł Napoleon i rozbudził nadzieje na przywrócenie dawnej świetności. Dzięki niemu od pięciu zaledwie lat (Tylża, 7 lipca 1807) na ziemiach polskich istniało Księstwo Warszawskie, pogrobowiec świetnej Rzeczypospolitej Trojga Narodów. Powstało z ziem drugiego, trzeciego oraz częściowo pierwszego zaboru pruskiego i później (od 1809) austriackiego. W jego granicach znalazło się 4,3 miliona mieszkańców (Wł. Czapliński, *Zarys dziejów Polski do 1864 roku*, Znak, Kraków 1985, s. 418). Władzał nim król saski Fryderyk August przez swoich ministrów, działających pod kontrolą rezydenta francuskiego. Na wyprawę 1812 roku przeciwko Rosji wystawiło Księstwo armię liczącą prawie 100.000 żołnierza. Do Moskwy *wkroczyli 14 września jako pierwsi złoci husarzy Umińskiego* (tamże, s. 423). *Jak podaje (...) Stefan Kieniewicz, w latach 1806-1813 przez armię polską przeszło blisko 200.000 ludzi* (tamże, s. 421). To był ogromny wysiłek dla tak małego księstwa, świadczący o wielkim sercu mieszkańców i wielkim pragnieniu niepodległości, ciężko okupiony krwią. Tylko w czasie odwrotu spod Moskwy stracili Polacy *około 70 tys. żołnierzy, co oznaczało pogrzebanie całego wielkiego wysiłku mobilizacyjnego Księstwa* (tamże, s. 423).

Po wiekopomnej wiktorii wiedeńskiej (1683) w ciągu 100 lat nastąpił dotąd nieznan w dziejach rozkład państwa. Zwykle największą miarę przykłada się do *liberum veto* i wolności szlacheckiej, mniejszą, albo żadną do upadku moralności. Rozpusta, a także przekupywanie wyborców na elekcjach przez wysłanników ościennych dworów: rosyjskiego, pruskiego, austriackiego, saskiego, a także francuskiego, było jawne i nie wywoływało zgorszenia. Podobnie jak pobieranie przez wysokich urzędników państwowych niemałych sum od tych dworów. Zły przykład szedł „od góry”.

Jak pisze August Sokołowski (*Dzieje Polski Ilustrowane*, Nakł. Maurycyego Peresa, Wiedeń 1896, t.VI, s. 94.): „Stanisław August (Poniatowski, król polski 1764-1795 – przyp. AS) jakkolwiek urodzony i wychowany w skromnych stosunkowo warunkach, zaczął natychmiast (po elekcji – AS) naśladować dwór francuski; od Lubomirskich zakupił Łazienki za 1.100.000 złotych polskich, przebudował pałac Ujazdowski i utrzymywał cały zastęp kochanek, które – począwszy od pani Lullie, «uczonej wdowy po tapicerze» – ogromne pochłaniały sumy, pod zagadkową nazwą pensji «gratisowych». (...) Nic nie może być wstrętniejszego i boleśniejszego zarazem, jak widok tego króla wyciągającego rękę po wsparcie tam, skąd najstraszniejsze ciosy spadały na jego własną ojczyznę, na jego majestat i powagę monarszą. A jednak dokumenty autentyczne stwierdzają, że Stanisław August od 17 wrze-

śnia 1764 roku do 1771 pobrał od Rosji 154.000 czerwonych złotych, że carowa dała mu na urządzenie dworu 100.000 dukatów, że więc w ciągu lat siedmiu zasiłki tego rodzaju wyniosły znaczną sumę 4.572.000 złotych polskich, a pomimo tego jeszcze zaciągnął 7.000.000 długów. Że te stosunki pieniężne musiały czynić króla zawistym od dworu petersburskiego i poniżyć go w oczach takiego Repnina lub Salderna, u których brał po 5000 lub nawet 2000 dukatów, to nie ulega najmniejszej wątpliwości. Nie można się też dziwić, że przy ogólnym rozdrapywaniu majątków Rzeczypospolitej i on także o część swoją się upomniał, wolimy w każdym razie, że zebrał u swoich niż u obcych”.

W „niepodległej” Polsce roku 2012-ego brzmią jeszcze echa niedawnej dyskusji na łamach prasy prawicowej, starającej się dociec, czy Polska naprawdę jest niepodległa. Oczywiście, nie ma ambasadora Repnina, który, lekceważąc króla i sejm, porwał (13 X 1767) i wysłał na Sybir trzech polskich senatorów i hetmana (Sokołowski, jw s.58), ale mamy dziwne śledztwo smoleńskie. Jak niegdyś, dziś też zbiera się *neo-Święte Przymierze*. Widzimy to w obstrukcji *Eurolandu* wobec Victora Orbana i Węgrów, którzy w nowej konstytucji m.in. ośmielili się odnieść do Boga, powołać na chrześcijańskie dziedzictwo i tradycyjnie nazwać małżeństwo. Nie będzie zbrojnego najazdu, ale wobec Węgrów będą użyte „miękkie”, finansowe środki przymusu.

Myliłby się ten, kto sądziłby, że moskiewskie lub pruskie pieniądze już nie płyną do Polski. Płyną, i to zapewne nadal szeroką strugą, choćby dla sprawy smoleńskiej i gazu łupkowego. Różnica jest taka, iż dziś nikt z jurgieltników nie szczyci się takimi dochodami.

Podobnie jak ongiś, jesteśmy w okresie upadku moralności publicznej. Rozpusta, przekupstwo i uleganie obcym potęgom niszczące kraj od środka, dziś także są śmiertelnie groźne dla Rzeczypospolitej. Czy los Radia Maryja będzie podobny, jak Konfederacji Barskiej? Widoczne masowe *pospolite ruszenie* w jego obronie daje mocną nadzieję, że tak się nie stanie. Daje ją także wiara: *Bo u Chrystusa my na ordynansach, słudzy Maryi*.

Andrzej Stoch

Ojczyzna

czerwona krwią poległych

w całopalnej ofierze,

czerwona smakiem malin i truskawek,

zorzą budząca dnie

do pracy w pokoju,

biała marzeniami

księżycowych nocy

z kotem na poduszce obłoków,

niewinnością i czystością Jana Pawła II,

biało-czerwona,

nieskałana niesprawiedliwymi wojnami,

z diademem korony na skroniach Matki Bożej

opalanej letnim pocałunkiem lip

pachnących ku Jej chwale.

s. Magdalena Urzędowska, FZŚ

Dyżury Akcji Katolickiej są pełnione w każdy poniedziałek, w pokoiku koło kancelarii parafialnej, w godzinach 16-17. Są one okazją do zapoznania się z celami i formami działania Akcji Katolickiej.